

[Erik Andersen]

produktion er en nødvendig forudsætning for hele forædlingsindustrien. Regeringens og socialdemokratiets ønske om en stadig stigende animalsk produktion udspringer naturligvis af behovet for at opretholde størst mulig beskæftigelse samt størst mulig landbrugs-eksport til gavn for betalingsbalancen, men også af ønsket om landmandens mulighed for en rimelig indtjening.

Jeg er meget enig med landbrugsministeren i, at vort EF-medlemskab i sig selv er et vigtigt sikkerhedsnet under dansk landbrug, men man må vel erkende, at vi står i et vist modsætningsforhold til EFs landbrugspolitik, der gennem de senere år har sigtet mod begrænsninger i den animalske produktion, især inden for mælkesektoren, en politik, der er kommet til udtryk gennem tilskud til udsætning af malkekvægsbesætninger og høje kornpriser. Det er muligt, at disse tilskud til udsætning af malkekvæg ikke er rettet direkte mod Danmark, men de er da i alt fald blevet udnyttet.

I den af venstre forelagte mirakelkur startes der med »en mærkbar sænkning af det danske renteniveau«. Venstre opremser selv de forudsætninger, der må være for en sådan rentesænkning, nemlig begrænsning af inflationen, forøgelse af den private opsparing, nedsættelse af underskuddet på statsbudgettet og afvikling af betalingsbalanceunderskuddet, alt sammen noget, der vil tage en årrække og altså ikke kan få virkning for landbrugets aktuelle problemer her og nu.

Den af regeringen gennemførte gældssaneringslov med tilhørende rentetilskudsordning er nok mere jordnær og effektiv lige nu.

For så vidt angår de øvrige punkter i venstres forslag finder jeg anledning til igen at pege på, at det ikke er landbruget alene, der er kriseram. Problemerne i byggeriet og de mange virksomhedslukninger vidner om, at andre erhvervsgrøner er i klemme og kan have behov for støtte fra det offentlige.

Her synes jeg, der er grund til at gøre opmærksom på, at en forøgelse af de offentlige udgifter til erhvervsstøtte, herunder landbrugsstøtte, som ikke kan dækkes gennem besparelser på andre offentlige udgifter eller gennem øgede offentlige indtægter – og det vil sige skatter m.v. – vil medføre et større statsligt finansieringsbehov med deraf følgende konsekvenser.

Det forekommer derfor vanskeligt at se, at disse nye og omfattende støtteforanstaltninger kan gennemføres på nuværende tidspunkt uden store økonomiske og politiske følgevirkninger.

De hidtil gennemførte eller bebudede foranstaltninger kan, som både statsministeren og landbrugsministeren har sagt det, deles i to skarpt adskilte grupper, idet de fire af dem: gældssaneringen, rentetilskuddene, forlængelsen af tørkelånene og henstandslånene i kreditforeningerne, er sociale foranstaltninger med det sigte at bedre landbrugernes indkomster samt at give de mest udsatte rimelige overlevelsesmuligheder.

De to øvrige foranstaltninger: K-låneordningens forlængelse og forbedring og skattelettelserne, sigter mere på gennem en stimulering af investeringsaktiviteten at øge landbrugsproduktionen på længere sigt.

Der er for mig at se et enkelt lyspunkt i de af venstre fremsatte forslag, idet der i afslutningen afsløres en smule solidaritet, som dog desværre ophører i 1983. Heri kan man måske skimte en erkendelse af, at det ikke er alle landmænd i kongeriget, der lever på eller under et eksistensminimum. Tværtimod findes der nok en del, der er særdeles velbærgede, og det er nok ikke mindst dem, der vil have betydelige fordele af en række af venstres forslag.

Jeg savner i hele venstres oplæg noget om, hvad man vil gøre for gartnerierhvervet. Men det er måske undgået venstres opmærksomhed, at også det er i vanskeligheder på grund af oliepriserne og konkurrencen fra lande, hvor produktionsvilkårene er forskellige.

En og anden vil måske undre sig over, at venstre altid er meget emsige for at gøre en masse for landbruget, når de ikke er i regeringen; det er jo faktisk kun et år siden, at vi havde en venstre-landbrugsminister.

Man kan måske heller ikke lade være med at tænke på, at når venstre nu vil bruge milliardbeløb på støtte til et enkelt erhverv, hvad så med de øvrige kriseramte områder? Hvad skal de mon have?

Af den løbende debat fremgår det også, at venstre er villige til at ofre adskillige hundrede millioner kroner ekstra på forsvarsbudgettet. Så må man vel nok med nogen undren spørge: hvor skal alle disse penge komme fra? Nu skal man jo altså ikke ret langt tilbage i historien for at finde eksempler på, at